

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Orationibvs Variis, Et Ignitis aspirationum iaculis ad Deum, Deiparam
Virginem Mariam, cæterosq[ue] Sanctos - exercitijs item diuersis, tum
maximè Paßionis Dominicæ, eiusq[ue] matris, refertißimus

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Pro iugi inhabitatione dulcissimi cordis & sacratissimorum vulnerum Iesu,
pro perfecta sui vnione cum Deo, pro inextinguibili Dei amore, Precatio
XXI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45928](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45928)

quanta tua pro salute passus sim. Cum adhuc inimicus esses, reduxi te in gratiam apud Patrem meum. Cum tanquam ovis perdita oberrares, multo sudore & labore diu te quaesivi, & inuentum magno cum cruciatu meis humeris ad Patrem reduxi. Caput meum spinæ coronæ supposui, manus ac pedes clavis obieci: totum corpus patienter verberibus submisi, sanguinem meum ad extremam usque guttulam effudi, ex ardentissimo cordis mei erga te amore me totum ab intus & foris pro te atterendum & tormentis dilaniandum expendi. Denique in mortem dedi dilectam animam meam, & totum salutis tuæ & obedientiæ meæ opus fideliter, perfectissimeque consummaui. Nihil restat ultra faciendum: sed & nihil est in meis viribus, quod ultra tibi impertiar. Fortis fuit (sicuti vides) ut mors mea dilectio, ut te amore mihi coniungerem ac vnirem, & tamen te mihi subducis & diuideris à me? Si adhuc inter hæc, obdurate fili Adam, possit congelatum pectus tuum non liquefieri, non fortiter commoueri, non valide concuti & intime affici: accipe, in super post hæc omnia, & intellige intimum cordis mei, sanguinem super excellentis & superabundantis amoris inditium atque argumentum: & si quid est in me, quod ultra facere possem, aut si aliquid adhuc à me exigere posses, etiam paratissimus, ecce, sum, me mortuum quoque totum vobis ardentissime impendere. Quid ultra, responde mihi, à me petis? Edicito quippiam, quo te mollire, conuertere, & ad mei possim amorem pertrahere, & certe præstabo illud tibi.

Pro iugi in habitatione dulcissimi cordis & sacratissimorum vulnerum Iesu, pro perfecta sui vnione cum Deo, pro inextinguibili Dei amore, Precatio XXI.

Pro dilectionis tuæ magnitudine gratias tibi, etiam si possibile esset, licet adhuc exiguum esset, infinitas ago, & te Deum meum patrem & saluatorem adoro, laudo & benedico, quod omnibus quacunque afflictione, aut corporali aut spiritali oneratis, & ad te vocantem venire confugeretque volentibus, charitatis, misericordiationisque tuæ ostium aperuisti, vbi poenitentibus esset plenum remedium, tentaris refugium, infirmis auxilium, tristibus solatium, iustis refrigerium, & omnibus ad te aspirantibus iucundissimum, salutiferum, ac in hac vita desideratissimum habitaculum. Nec non de indicibili totius tui ipsius pro nobis tam vilissimis sarcinis expensione, omniumque virium tuarum exhaustione: pro abundantissima & largissima effusione benedictissimi sanguinis, omniumque humorum corporis tui consumptione, usque adeo ut nec minima sanguinis, in te gutta manserit, in sordium nostrarum ablutione non elargita, plus milies te adoro, laudo, & benedico. Nam quicquid viuens siue mortuus in te habuisti, totum pro nobis Patri in pretium nostræ salutis, & pios animarum usus expendisti & obtulisti: remanens ipse exiccatus & aridus veluti botrus in torculari expressus.

Per hanc super excellentem & amplissimam dilectionem tuam, obsecro te Iesu dulcissime, aperi mihi ostium cordis tui, ianuam vitæ, portam misericordię. Patefac mihi istum fontem gratiæ, & noli quæso me excludere ab illo cordis tui amore ad quem aditum omnibus te sitiensibus, te quaerentibus patefacere, sola dilectione mouente, voluisti, ut ibi in tutissimo asylo, quiete amœnissima, tabernaculo fideliæ, requie opulenta perpetuo columbina habitans puritate, columbina nidesicans simplicitate, ab omnibus exemptus sim insidiantium periculis, qui in hoc mari (cuius fluctibus heu miserum, hic nimis iactor) paulli & magni, quorum nec est nu-

merus

¶ 41. 32.

merus, circumueunt, querentes animam meam escam sibi, rugientes, vt leo ad prædam Conclude dulcissime Iesu omnes sensus, affectus, motusq; cordis mei, & totum hominem interiora intra sanctissima vulnera tua, nec vsquam extra te me patiaris euagari, sed in meditatione benedictæ passionis tuæ indelenter occupari: quia magis quam cunctis creaturis tuis id mihi necessarium scio, qui toties tamq; repetitis vicibus per diem, per sensus meos me extrouerto, & tibi intus in anima mea commoranti non intendo.

O charitas ardens & nunquam deficiens, vtinam illo igne quem misisti in terras & voluisti vehementer accendi, cor meum immundum spurcitiâq; plenû, ita quoq; eremes & comburas, vt nulla vnquam mundi consolatione vel desolatione tepescat, sed perpetuè tui amore languens, nullâ extra te consolationem recipiat: sed vt omnibus quæ citra te sunt perfectè mortuû & quasi insensibile, tibi vnica vita mea, perpetuo viuat. Vnde obsecro, attrahe illud per pretiosissimû vulnus benedicti lateris tui, ad amantissimum cordis tui arcanû, vt cor meû cordi tuo diuinissimo indissolubili dilectionis vinculo vniatur, in te absorbeatur & sepeliatur: quatenus eo in te perfectè absorpto, tu in me, & ego in te habitè & permancâ inseparabiliter in idipsum confoderati: vt sic omnia tua mea sint, & omnia mea per plenissimam resignationè tua. Rogo ergo te dulcedo cordis mei, accipe illud, & da mihi cor tuum, aut certe cor secundûm cor tuum, aut transvulnera interiora cordis mei mucrone atq; iaculo validissimi amoris, acerbissimæq; passionis tuæ, quatenus ex hac salubri vulneratione perfectam consequatur sanitatem, quod hinc in omne æuum tibi vni consecratum, ita solus regas, custodias, possideas, sicut tuum fecisti in omni DEI Patris, semper beneplacito, vt tibi soli adhæream, nullum præter te amatorem admittam: sed tua largiente gratia, perpetuam fidelitatem, castissimam quoq; animæ & corporis puritatem cum omni humilitate tibi exhibeam, vt tibi soli dilecto suo cor meum semper sit peruium & apertum, sibi & mundo alienum, diabolo clausum, & contra quæcunq; tentamenta signo crucis & vexillo passionis tuæ vndiq; præmunitum. Et nunc quoq; eadem hæc vniuersa & singula pro amicis meis specialibus viuis & defunctis suppliciter precor per cor tuum piissimum: his refrigerium & requiè sempiternam, illis præstes gratiam atq; misericordiam, & in optimo tuo beneplacito cunctos perficias, Amen.

Oratio gratiarum pro longa Christi post mortem suam in cruce penitentia, pro humili & laetitia eius de cruce depositione, itidem pro modestissima atq; honorifica eiusdem sepultura.

CAPVT XXII.

Zelâtissime ac fortissime zelotes honoris Diuinæ iustitiæ nostræq; salutis Christe Iesu, in æternum benedicte, & principium & finis omnium visibilium & invisibilium, mortis destructor vitæq; reparator, te cum tota cœlestium & terrestrium creaturarum vniuersitate, adoro, laudo, benedico, & gratias tibi ago, pro singulis & vniuersis, quæ hætenus tam stupendo modo agere & pati, ab initio vsq; in finem tam desideranter voluisti, tam fideliter quoq; consummasti. Singulariter autem pro longa illa crucipendentia tua vsq; ad vespèram, cum post mortem tuam, tres continuè horas pendebas in cruce nudus & liuidus, pallidus & deformat: nec vitius volens de tua cruce descendere, nec mortuus, quo omnes inimici tui plenum haberent ex te gaudium, cum se viderent omnem suam in te compluisse voluntatem: hoc est, malitiam, liuorem & crudelitatem.